

se obernejo naši konjaniki po starem potu memo Šerarja čez stari most do Podkloštra, kjer so se postavili pred vesjo v dolgi red poleg ceste. Cesar i cesarica pa se po novejši cesti peljeta do reke Zilice, kjer se je imel položiti i blagosloviti ustanovni kamen novemu mostu v pričo Nju Veličanstev. Zraven rečišča Zilice na produ je bilo novo izkopano rečišče globoko, prostrano i suho i v njem napravljena prostorna ograja iz brinja prav ukusno, v ograji na zapadni strani oltar, na izhodni veliko rudeče-belo nebo (Baldachin), pod nebom dva prestola za cesarja i cesarico; okolo te ograje visoki nasipi proda (peska) i na nasipih klopí le višje i višje tako, da so tudi od zadej stoječi v ograjo mogli viditi obrede blagoslovenja; na dveh straneh ograje dve ogromni piramidi zeleni i nad njima so se zibale po tri velike zastave. Tukaj so čakali cesarja i cesarico Terbižani v vojaški opravi z godbo i zastavo vojaško, prečastitljivi g. knezo-vladika iz Celovca Vojteh Lidmanski, dva g. korarja i 14 duhovnikov, g. uradniki podklošterski, mnogo gospodov, gospej in gospodičen i veliko svetine (ljudstva). Kamen se je blagoslovil, v njega se položila bakrena skrinjica, v katero so se djale listine podpisane, zadevajoče blagoslovenje kamna i zidanje novega mosta. Skrinjica se je spojila (verlõthen) i kamen se je zazidal i tudi spojil, vse v pričo Nju Veličanstev, gospóde i ljudstva. Na rudeči baršunasti blazini so podali cesarju sreberno kladvo, s katerim so trikrat po obredu kamen udarili, zatem pa kladvo podali cesarici, ktera je ravno to storila. Med blagoslovenjem se je pripeljalo šest naših Dreveljskih praznično po zilsko oblečenih deklet; berž kakor jih straža zagleda, prime prvo izmed njih za roko i pelje vse na prvo klop na nasipu i reče tam stoječim gospém i gospodičnam: „lepo prosim, ognite se tem dekletom i storite jim prostora“. Stale so na paradi. Po blagoslovenji sta se peljala cesar i cesarica do Podkloštra. Tam v dolgem redu poleg ceste stoječi zilski konjaniki priklonijo svoje zastave i zakličejo krepko „vivat!“ V Podkloštru so bile tudi vrata slavivne i mnogo zastav, — tam so konje prepregli i še tisti den sta se peljala cesar i cesarica skoz Belak v Celovec, drugi den skoz Velkovec v Maribor, Nemški Gradec, v Beč (Dunaj).

„Kako ste se smeli podstopiti pred voz cesarski jezdit zoper mojo oestro prepoved?“ zakliče Marfar na zastavnika naših konjanikov“. Zastavnik veselo zasučé zastavo pa pravi: „Presvetli cesar sami so nam ukazali!“ Sadaj se je Sebastjanu Izepu skerb odvalila od serca, njegov poprejšni strah i gnjev na zastavnika se je spremenil v radost i veselje. Konjaniki naši pa — da po serbsko povem — „vratíše se kuči veselo pevajući“. — Zastave i venci ostanejo še osem dní po naši zilske dolini, tiste tri zastave pa, s kterimi so konjaniki slovenski Nju Veličanstvi spremljali — bodemo hranili Ziljani v spomen tega veselega dneva. Jaz pa ponovljam le še tisto besedo, ki jo je Franca Marfarjeva progovorila: „Presvetli cesar, presvetla cesarica! da se spomenjata Slovencev!“

Matija Majar.

Novičar iz raznih krajev.

Gospodarska (kmetijska) družba dunajska bo prihodnje leto mesca majnika napravila veliko razstavo poljskih in gojzdnih pridelkov iz vseh dežel našega cesarstva, od ktere smo v našem listu že omenili in bomo kmali še več povedali; danes le to naznanjamo, da je c. k. ministerstvo dovolilo, da vse blago za to razstavo se bo po cesarskih železnicah tje in nazaj zastonj peljalo in tako vsakemu pošiljanje polajšalo, kdor koli bo hotel svojih pridelkov kaj na Dunaji na ogled postaviti. — V nogradih okolice Lugoške na Ogerskem bojo letos dvakrat brali, ker en del grojzda je že sedaj prezrel, drugi del pa je še zelen. To pač očitno razodeva tisto napako, ki se tako pogostoma nahaja, da v enem nogradu je zasajenih preveč mnogoverstnih plemen. — 13. dan prihodnega mesca bo precej pozno zvečer luna merknila; to ni si-

cer nič nenavadnega; nenavadno je le to, da se tabart ne vé: ali bo vsa merknila ali le na enem kraju. — V Tahlovicu na gradu cesarja Ferdinanda so pokazali te dní na Dunaji zbranim naravoslovcem 37 let starega konja, ki ga je še rajnki cesar Franc jezdaril in sedaj zadnji kruhek vživa. — Po časnikih je še polno popisov slovesnega kronanja rusovskega cara; čudno pa je to, da tisti angleški časnikarji, ki bi bili nedavnej radi Rusa požerli, ako bi ga bili mogli, ga sedaj tako rekoč molijo. Tako se svet spreminja! „Veličasten je bil nek pogled, ko je metropolit moskavski položil roke na glavo cara in blagoslovil klečečega vladarja, ki se je potem vzdignil, z obema rokama biserov blišečo in na 6 milijonov rubljev cenjeno krono prijel in si jo sam polagoma na glavo posadil; potem je pokleknila carica pred-nj; car vzame svojo krono z glave, se ž njo enmalonjenega čela dotakne, potem ji pa posadí manjšo krono na glavo, ktero so ji štiri gospé z zlatimi iglicami na lase pripele. — Po Parizu se razširja neverjetna govorica, da bo cesar Napoleon, pridši iz toplíc domú, Francozom, kterim je rado dolg čas, kaj novega povedal, namreč, da misli domá in zunaj dosedanje politiko premeniti in v ta namen zbor sklicati, v kterega bojo prišli tudi taki svetovavci, ki niso z Napoleonovo vladijo zadovoljni, ki so pa sicer veljavni možje. — Ravno tako čudno je pa to, da Napoleon pripustí, da Manin, glavár laških prekucij, smé očitno v Parízu naberati doneske za tistih 100 kanon, s kterimi si hočejo Talijani „samostojnost talijansko“ pristreljati. — Na Španjskem je oklicana ustava od leta 1845, popolnoma osnovana po ustavi francozki. — Razpor med angleško-francozko in med napolitansko vlado je tako deleč prikipel, da je poslanec avstrijski baron Hübner 9. dan t. m. prišel h kralju napolitanskemu o ti zadevi. — Turškemu sultanu je poslal naš cesar slavni red sv. Štefana v brilantih. — Vlada švajcarska z vjetimi 460 rogovileži v kantonu Neuenburgu prav rahlo ravná. — Govori se, da so se obravnave zavolj Černogore že začele. Sultan terja, da naj Černogora spoznava turško vlado kot verhno gospodstvo; pariški časniki menijo, naj bode Černogora vprihodnje tako kakor Serbija. Kaj mislijo o tem druge vlade, se še ne vé. To je gotovo, da je car Aleksander po černogorskem poslancu Medakoviću knezu černogorskemu spet zagotovil tistih 8000 zlatov (cekinov), ki so jih v pomoč revni deželi že od leta 1721 dobivali vladiki černogorski iz Rusovskega.

Ob vódi.

Kak mirne so vodé,
Kak bistre, krasne;
V nje sijejo zvezdé
Tak svitle, jasne!

Pa kane kapljica,
Sred vode kane;
In voda zašumljá,
Sé v krogu gane;

In dalj in dalj našir
Verté se krogi;
Pa koj se verne mir,
Je vse spet v slogi.

Spet mirne so vodé,
Spet bistre, krasne,
V nje sijejo zvezdé,
Tak svitle, jasne.

Serce, naj bi ti b'lo
Enako vodi,
Tak mirno in jasno
Pri vsaki zgodi.

Naj, kdar strasti prepír
Začutiš v sebi,
Bi hitro vernil mir
Se tudi tebi;

Da strastni bi te šum
Ne gonil v krogi,
Da ti in bistri um
Sta vedno v slogi;

Da božja milost v té
Jasno sijala
Bi, kakor na vodé
Zdaj zvezda zala!

Rodoljub Ledinski.

 Gospodarje naše, kteri hočejo poskusiti tudi v naših krajih poterjeni bivec (posebno ogeršično sorto), opominjamo s temi versticami, da ta ali k večem prihodnji teden je zadnji čas ga sejati, in da se dobiva pri gosp. fajmoštru Zalokarji, oskerbniku družbinega verta na spodnjih Poljanah v Ljubljani. Njegove cvetlice so dobra paša čbelam spomladi, ko je še ne dobivajo drugod; ajda ali korenstva se dobro obnašajo po nji na ravno tisti njivi.